

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 23/09/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 34

Từ lúc nhỏ, tôi đã nghe người ta nói rằng tin Phật là mê tín, ăn chay làm gì cho khổ, vật dưỡng nhân. Đây là lập luận của những người không thể không chế được tập khí ham ăn ham uống của chính mình. Đối với ăn uống, chúng ta nên lựa chọn thức ăn dễ tiêu hóa, không sanh bệnh, nếu lúc nào cũng ăn quá nhiều chất bổ dưỡng, ví dụ bào ngư vi cá thì sớm sẽ đổ bệnh.

Việc ăn chay khi Mẹ mang bầu cũng là nỗi lo của nhiều người đã học Phật. Họ e ngại rằng thai nhi không đủ dưỡng chất. Trong khi thực tế, thai nhi được nuôi trong hoàn cảnh Mẹ trường chay rất tốt đẹp. Khi sinh ra, trong vòng hai năm đầu đời, thậm chí đến khi bốn, năm tuổi các bé rất hiếm khi phải đi bệnh viện.

Ông cha chúng ta từng dạy: *“Bệnh từ miệng mà vào, họa từ miệng mà ra”* cho nên, người cho rằng học Phật là mê tín đôi khi đã không kịp nói ra lời hối hận. Vô thường đến bất ngờ nên họ đã phải ra đi mãi mãi. Họ cho rằng nhà Nho thì cổ hủ còn nhà Phật thì mê tín. Chúng ta được học, được hiểu nên chúng ta tin Phật mà họ cho rằng chúng ta mê tín. Còn họ không học, không hiểu, chỉ nghe người khác nói rồi nói lại, vậy thì chính họ mới là mê tín.

Chúng ta nên tránh xa người tà tri tà kiến và thân cận người có chánh tri chánh kiến. Đệ Tử Quy dạy rằng: *“Gần người Hiền tốt vô hạn. Đức tiền dân lỗi ngày giảm”*. Chúng ta làm theo lời dạy của Thánh Hiền sẽ giúp chánh kiến của chúng ta được khơi dậy. Người chánh tri chánh kiến chưa vững vàng mà gần người tà tri, tà kiến thì chánh kiến sẽ bị lu mờ và bị tà tri, tà kiến làm cho đổ vỡ, siêu vẹo.

Có người rủ rất nhiều người khác tu thiền nhưng bản thân họ chỉ tu một thời gian thì bỏ và tu pháp khác. Cho nên nếu chúng ta đi theo một người không có lập trường kiên định thì hôm nay tu pháp này, ngày mai tu pháp khác, *“khổ nói không ra lời”*.

Trong gần 30 năm qua, tôi chỉ niệm một câu **“A Di Đà Phật”**, chỉ nghe pháp của Hòa Thượng Tịnh Không nên đời sống rất thoải mái. Tôi không hề do dự, băng khuâng về con đường tu học và cách sống của mình bởi mọi thứ được Hòa Thượng chỉ dạy rất rõ ràng. Chúng ta nghe lời giáo huấn của Phật, Bồ Tát, của các bậc Thánh Hiền và những bậc chân tu thì hãy thật làm theo, không cần phải cầu xin hay nương nhờ vào ai. Nếu chúng ta không nghe lời thật làm thì chẳng thể trách cứ các Ngài vì các Ngài đã dùng phương tiện khéo léo nhất giúp cho chúng ta tiếp cận chánh pháp.

Mầu chột là phải thật làm, tuy nhiên chúng ta vẫn chỉ làm cho dễ coi nên không đạt được kết quả như Phật Bồ Tát đã đạt được. Có người từng cầu rằng: “*Phật cho con trúng quả một tỷ, con sẽ cúng lại 500 triệu đồng*”. Họ cho rằng họ khôn hơn cả Phật. Đương nhiên cầu như vậy thì không bao giờ được. Chính vì thế họ không tin Phật, cho rằng Phật, Bồ Tát không linh, tin Phật là mê tín.

Liệu ai có thể cầu Phật rằng: “*Cho con trúng một tỷ, con sẽ cúng lại một tỷ rưỡi?*” Thật ra, chẳng phải Phật, Bồ Tát giúp chúng ta trúng mà chúng ta phát ra một tâm lượng lớn hơn thì việc mở tâm đó mới đem lại kết quả như mong muốn. Giống như những vườn rau của chúng ta được trồng để cúng dường nên các cây rau như thế có sự đồng cảm với chúng ta mà lớn rất nhanh.

Chúng ta thật đáng thương khi nghe những người không có niềm tin, không có cơ sở, hằng ngày tùy tiện nói không đúng sự thật. Họ thậm chí chẳng tin, chẳng hiểu đạo lý nhân quả trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu. Có người cho rằng chúng ta trồng rau để bố thí, cúng dường là việc làm mất thời gian, do nghiệp nên chúng ta mới làm như vậy.

Đúng là nghiệp, nhưng là nghiệp tốt, nghiệp bố thí, chứ không phải là nghiệp ác, nghiệp gian lận. Chúng ta tặng rau cho mọi người sau đợt bão và lụt lội vừa qua là việc làm đáng quý vì trước sự tàn phá của thiên tai, rau thổ canh bị ngập úng, bị hỏng nên rất khan hiếm và trở nên đắt đỏ. Vườn rau của chúng ta thì vẫn còn nguyên. Vậy chúng ta có đại khờ, có hâm không? Đại khờ, hâm mà biết làm những việc như vậy thì cũng nên làm.

Người thế gian thì khôn quá nên suốt ngày đi tranh danh đoạt lợi, tìm cách hại người để thu lợi cho mình. Còn chúng ta thì khờ dại, tích cực làm các việc lợi ích người khác, chẳng nghĩ đến việc gạt người để lấy tiền. Người xưa từng dạy rằng phải giả ngu, giả khờ nhưng thật ra mọi sự đều biết rõ. Hòa Thượng từng kể rằng có một người ba lần đến gạt một vị sư và lần nào vị sư này cũng đưa tiền cho kẻ ấy. Có lần kẻ ấy vừa đi khỏi phòng của vị sư kia thì gặp mặt Hòa Thượng Tịnh Không.

Khi Hòa Thượng vào phòng thì Ngài ấy mới hỏi rằng: “*Khi này, Thầy có thấy anh chàng kia đi ra không?*” Hòa Thượng trả lời: “*Dạ có! Đi còn đụng vào vai con nữa!*” Ngài ấy nói tiếp: “*Hôm nay, anh chàng ấy lại đến gạt tôi nữa!*” Hẳn đã ba lần đến gạt và tưởng rằng Ngài ngốc nghếch nhưng thật ra Ngài biết rất tường tận nhưng giả ngốc, vẫn đưa tiền cho hắn. Trình độ tu học của Ngài không hề thấp. Người không khôn mà tỏ ra rằng mình khôn thì mới đáng thương.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Kính bạch Hòa Thượng, con niệm Phật 20 phút không khởi vọng tưởng thì có xem đây là công phu thành khối không và có được vãng sanh hay không? Sau 20 phút, vọng tưởng lại nổi lên, vậy thì con phải làm sao?*” Thật ra trong 20 phút đó, người đặt câu hỏi này

không nhìn thấy vọng tưởng thô nên nghĩ rằng mình không khởi vọng tưởng, nhưng thật ra, vọng tưởng vi tế thì vẫn còn nguyên.

Hòa Thượng trả lời rằng: **“Con người trong lúc lâm chung, có thể có 20 phút không khởi vọng tưởng thì nhất định vãng sanh. Cho nên, lúc bình thường, chúng ta phải gìn giữ thời gian không khởi vọng tưởng được lâu một chút. Như vậy, lúc lâm chung, chúng ta sẽ rất có lực.”** Những giây phút sau cùng của cuộc đời con người, có lẽ chưa cần đến 20 phút, mà họ có thể giữ được chánh niệm phân minh, không khởi vọng tưởng thì chắc chắn người đó không đọa vào ác đạo.

Ngài nói: **“Lúc bình thường là luyện binh và khi lâm chung mới là đánh trận. Có thể thành tựu hay không nằm ở những sát na lâm chung sau cùng. Do đó, chúng ta không thể không tu phước, không thể không tích đức. Nếu không tu phước và tích đức, thì khi lâm chung, oan gia trái chủ đến để nhiễu loạn, vậy thì cơ hội cả đời niệm Phật, vãng sanh đã bị phá vỡ. Loại tình hình này tôi đã thấy qua.”**

“Trước đây, ở chùa Lâm Tế, Viên Sơn, có một hội niệm Phật. Người Phó Hội trưởng tên là Lâm Đạo Kỳ, là người Phúc Châu. Ông là một phật tử rất kiên thành, có tín tâm. Hội niệm Phật một tuần tổ chức một lần. Lâm cư sĩ làm duy na dẫn chúng, niệm Phật được rất tốt, pháp khí đánh được rất hay. Thế nhưng, khi lâm chung, ma chướng hiện tiền nên ông ấy rất chán ghét khi nghe tiếng niệm Phật, tham sống, sợ chết. Bên cạnh đó, cũng có rất nhiều đồng tu niệm Phật bị bệnh tai biến, thần trí bất tỉnh. Tình huống như vậy sẽ không có cơ hội vãng sanh.”

“Điều kiện thứ nhất để vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc là thần trí phải rõ ràng. Điều này thuộc về phước báu cho nên chúng ta cần tu phước và hiện tại không nên hưởng phước mà để dành phước đó hưởng lúc lâm chung. Người nào khi lâm chung mà đầu óc tỉnh táo, rõ ràng tường tận thì cho dù không cầu sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, người này chắc chắn không rơi vào ba đường ác Địa Ngục, Ngạ Quỷ, Súc sanh. Do đó, lúc bình thường, việc tích công bồi đức, đoạn ác tu thiện quan trọng hơn bất cứ thứ gì.” Người phải có phước báu rất lớn thì khi lâm chung mới không bị bệnh khổ, không bị oan gia trái chủ đến nhiễu loạn. Người đầu thai vào ba đường ác thường là người luôn ở trạng thái mơ mơ hồ hồ.

Hòa Thượng tiếp lời: **“Nếu là công phu thành khối thì mọi sự (vạn duyên) buông xả, không dính mắc (không ghi lại trong tâm).”** Hòa Thượng từng dạy: **“Việc tốt cần làm nên làm, không công không đức”** nghĩa là chúng ta làm tất cả mọi việc thì ân, giúp ích mọi người nhưng không hề dính mắc, không hề ghi nhớ trong tâm. Thậm chí, làm việc tốt không phải vì công đức mà làm. Cũng vậy, chúng ta có thể tặng quà, bố thí, cúng dường cho bất kỳ ai có duyên gặp mặt chúng ta.

Cho nên ngoài việc chân thành niệm Phật thì ngày ngày chúng ta phải biết tích công bồi đức, tu phước, tích phước, tiết phước. Tuy nhiên có người không thích như

vậy, cho rằng niệm Phật là trên hết. Thật ra, họ đang lừa dối, không nỗ lực nhưng vẫn nghĩ rằng mình rất chuyên cần, tinh tấn.

Người tinh tấn, chuyên cần thì ở mọi nơi, mọi chốn đều có thể niệm Phật chứ không phải ở trước Phật hay trong phòng có máy lạnh mới tu tập được. Hòa Thượng Hải Hiền là tấm gương cho chúng ta, cả đời Ngài khai khẩn, làm ruộng, trồng trọt hơn 100 mẫu đất, trồng được rất nhiều ngũ cốc, lúa gạo để tặng cho người khác. Đó chính là tích công bồi đức, cho nên Ngài niệm Phật được tự tại vãng sanh, lưu lại xá lợi toàn thân. Tổ Ấn Quang cả đời niệm Phật tinh chuyên mà vẫn tích cực in sách thiện, khuyến khích người ta làm thiện để họ ít nhất không bị đọa vào tam ác đạo.

Tôi từng nói vui rằng người sống biết tích cực hy sinh phụng hiến, mở tâm rộng lớn thì khi chết nếu có đọa vào Địa Ngục thì Diêm Vương cũng để cho một phòng có máy lạnh. Người sống ích kỷ, chẳng biết đến ai, thì khi chết, Diêm Vương cho một phòng không có nhà vệ sinh. Cho nên, người biết “*vì người lo nghĩ*” thì quý thần đều kính nể. Nếu không cầu vãng sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc thì họ vẫn không bị rơi vào ác đạo mà còn có thể sanh về cảnh giới an lành. Chúng ta trong cuộc sống phải luôn biết tích phúc, đừng để thời gian lãng phí và nên tránh việc ỷ lại, nương nhờ.

Câu hỏi thứ hai: “*Thưa Hòa Thượng, làm thế nào để có thể đạt niệm Phật tam muội?*” Ai cũng muốn thành Phật, thành Bồ Tát để được sướng mà không biết rằng muốn được như các Ngài thì phải làm y như các Ngài đã làm, đừng làm việc của chúng sanh. Việc của chúng sanh là vẫn tự tư ích kỷ, vẫn “*danh vọng lợi dưỡng*”, vẫn chìm đắm trong “*năm dục sáu trần*”, vẫn “*tham sân si, ngạo mạn*”.

Hòa Thượng trả lời: “*Tam muội, cao thấp cạn sâu khác biệt rất lớn. Loại thứ nhất là công phu thành khối. Thông thường, mọi người dễ đạt được công phu này. Người đạt được công phu này thì được sanh về Phạm Thánh Đồng Cư Độ.*” Nói là dễ nhưng muốn công phu thành khối thì chúng ta phải buông bỏ thân tâm thế giới. Trong lòng chúng ta mà còn ưu tư, lo buồn về việc lời lỗi, hơn thua, tốt xấu thì cơ hội niệm Phật thành khối còn rất xa.

Ngài nói: “*Thứ hai là sự nhất tâm bất loạn. Đây là công phu niệm Phật bậc trung, bậc cao đẳng. Người đạt công phu này thì kiến tư phiền não đã đoạn được rồi và được sanh về Phương Tiện Hữu Dư Độ. Thứ ba là lý nhất tâm bất loạn. Đây là công phu niệm Phật tam muội rất cao. Người đạt đến trình độ này sẽ sanh về Thật Báo Trang Nghiêm Độ. Vậy thì làm thế nào để chúng ta đạt được? Bồ Tát Đại Thế Chí đã dạy: Gom nhiếp sáu căn, tịnh niệm tương tục. Đây là khai thị căn bản về niệm Phật.*”. Sáu căn là Mắt, Tai, Mũi, Lưỡi, Thân, Ý. Chúng ta nghe mà như không nghe. Chúng ta thấy rõ ràng nhưng không chấp, không dính mắc vào cái thấy.

Hòa Thượng phân tích: “*Gom nhiếp sáu căn là thu nhiếp căn lại. Phạm phu chúng ta sáu căn luôn chạy ra bên ngoài theo sáu trần. Mắt wa nhìn, tai wa thích*

nghe tiếng đều bị phiền não trôi buộc. Bồ Tát dạy chúng ta đem sáu căn thân nhiếp lại. Mắt không nhìn thấy cảnh giới bên ngoài, tai cũng không chạy đi nghe âm thanh bên ngoài, chuyên nghe Phật hiệu. Như vậy thì nhất tâm chuyên chú, dễ dàng thành tựu niệm Phật tam muội.”

Chúng ta là hành giả chuyên niệm Phật thì mắt của chúng ta chỉ nên nhìn Phật A Di Đà. Nhưng thực tế người niệm Phật ngày nay ngắm nhìn Phật A Di Đà được mấy giờ? Rất là ít ỏi! Rất là tan nhạt! Ngày ngày, mắt họ vẫn chỉ nhìn thấy “*danh vọng lợi dưỡng*”. Niệm Phật là chánh niệm, hằng ngày chúng ta không chánh niệm thì sẽ vương vào tạp niệm. Việc mở các máy niệm Phật chính là cách giúp chúng ta luôn nhớ chánh niệm.

Hòa Thượng nói: “***Tịnh niệm chính là không xen tạp. Niệm Phật mà vẫn xen tạp, vẫn nghi hoặc, vẫn vọng tưởng thì tịnh niệm liền không thể thành tựu. Tương tục là nối nhau, không gián đoạn.***

“Bồ Tát Giác Minh Diệu Hạnh dạy rằng không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn. Ba ý này giống như Bồ Tát Đại Thế Chí đã dạy chúng ta, trong đó không hoài nghi, không xen tạp chính là tịnh niệm và không gián đoạn chính là tương tục. Bồ Tát dạy chúng ta nói ít một câu chuyện, niệm nhiều một câu Phật, đánh chết các vọng niệm thì pháp thân của chúng ta sẽ hiển lộ. Tạp niệm, vọng niệm là căn bản của sanh tử. Chúng ta nhất định phải đoạn trừ”. Hằng ngày chúng ta nói rất nhiều lời thừa, cho nên hãy nói những lời lợi ích chúng sanh. Chúng ta học Phật phải nắm rõ nguyên lý, nguyên tắc mà Hòa Thượng chỉ dạy. Nếu không thấu hiểu thì dù chúng ta có làm, có tu, nhưng kết quả cũng sẽ không đúng./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!